

Tu – ne vienas

Nr. 231

Redaktorė
Nikolė VAVINSKAITĖ
Pavaduotoja
Aistė ŠAKALYTĖ

KORESPONDENTAI: Pranas GAIDAMAVIČIUS, Paula DŽACHIJA, Meda MATIUKAITĖ, Emilija RAČKAUSKAITĖ, Eimantas RAŠTUTIS, Domykas ČERNOVAS, Diana BORIAK.
KONSULTANTĖ Danutė PULOKAITĖ (tel. 52509).
„Tu – ne vienas“ galite skaityti internete www.zarasai.lt, laiškus siųsti laikrastis@zarkrastas.lt

JAUNIMO LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS KIEKVIENO MĖNESIO PIRMA PENKTADIENĮ

Redaktorės ŽODIS

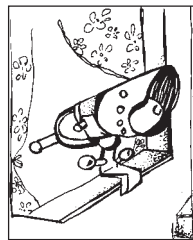

Šiandieną norėčiau pamąstyti rimtesne tema. Kaip žinia, netrukus švęsime Lietuvos valstybės atkūrimo šimtmetį. 1918 m. vasario 16 d. Lietuvos Tarybos paskelbtas nepriklausomos Lietuvos valstybės atkūrimo aktas žymi išskirtinį Lietuvos istorijos įvykį – pradeda nepriklausomos ir demokratinės mūsų valstybės istoriją.

Atsidėkodami mūsų protėviams, paklojusiems Lietuvos valstybės pamatus, nepatingėkime dalyvauti įvairiuose renginiuose, skirtuose šiai svarbiai datai paminėti. Labai rekomenduočiau užėiti internetinį puslapį „100 Atkurtai Lietuvai“ (www.Lietuva.lt/100/). Šiame puslapyje rasite įvairiausių veiklų, prie kurių galėsite prisidėti. Šiuo metu yra užregistruota jau apie 600 akcijų ir daugiau nei pusė milijono prie to prisidėjusių žmonių, tad nepraleiskite šios galimybės ir jūs.

Savo mintimis ir darbais tarkime AČIŲ mūsų Lietuvai.

Nikolė VAVINSKAITĖ

TELESKOPAS

Virginija PUPEIKYTĖ-DZHUMEROVA – iš Zarasų kilusi be galo drąsi ir talentinga mergina, stebinanti savo gabumais ir ryžtu! Buvusi mūsų jaunimo organizacijos „Tu – ne vienas“ laikraščio redaktorė, baigusi Zarasų „Ažuolo“ gimnaziją, įstojo į Vilniaus universitetą, baigė žurnalistikos ir semiotikos studijas, o grįžusi dirbo Zarasų viešojoje bibliotekoje atstove ryšiams su visuomene. Susipažinusi su bibliotekoje savanoriaujančiu bulgaru Ivanu išteko ir išsikėlė gyventi į Bulgarijos sostinę Sofiją, dirbo samdoma žurnaliste. Ir tai dar ne viskas – Virginija ryžosi dideliu iššūkiui ir pradėjo studijuoti Sofijos kulinarijos akademijoje maisto gaminimo meną, o šiuo metu atlieka praktiką prabangiam restorane Nyderlanduose!

Va čia tai energija ir užsispyrimas! Turbūt daug kam smalsu sužinoti apie Virginiją ir jos gyvenimą plačiau, tad prašom – interviu internetu!

– Kokia buvote mokykloje? Kuo domėjotės? Kokia papildoma veikla užsiėmėte?

– Be jaunimo organizacijos „Tu – ne vienas“, buvau labai aktyvi jaunimo visuomeninių organizacijų sąjungos „Apskritas stalias“ narė. Daug kur dalyvaudavau, organizuodavau, mokiausi pati ir savo žiniomis dalijausi su kitais. Visada turėjau savo kritišką nuomonę ir ją drąsiai išsakydavau (beje, „Juodame kampe“ apgyvendinti Piktąją Žiurkę buvo kaip tik mano idėja). Taip pat visada labai gerai mokiausi, daug skaičiau. Apskritai mokyklinius metus ir visas užklasines veiklas prisimenu itin džiugiai – kiek visokių įdomių dalykų prisigalvodavome ir kaip nuoširdžiai tikėjome, kad galim pakeisti pasaulį!

– Kas Jus (kaip girdėjau – jau nuo penktos klasės) sudomino žurnalistikoje? Kokios patirties ir įgūdžių įgijote lankydamasi „Tu – ne vienas“?

– Labai mėgstu klausytis ir pasakoti istorijas. Mane įkvepia rašyto žodžio galia ir galimybė apie kažką kitiems papasakoti, perduoti vienokią ar kitokią žinią. Laikraščio redakcija pradėjau lankyti ar ne nuo septintos, o gal net šeštos, klasės. Manau, kad būtent čia įgijau daug naudingų, vėliau labai pravertusių įgūdžių – kruopštumo, darbų tęstinumo, atsakomybės.

– Esate parašiusi ir išleidusi knygą apie Bulgariją. Kuo ši šalis Jus sužavėjo?

– Tiek Bulgarija, tiek visas Balkanų pusiasalis išsyk pakerėjo savo gamta – trečdalį šalies teritorijos dengia kalnai, kone visur driekiasi kvapą gniaužiantys vaizdai. O knyga „Prisijaukinti Bulgariją“ gimė iš feisbuk'e kartas nuo karto rašytų pabrūstų tekstų. Teko atsistėti ir visas kelerių metų pa-

tirtis susisteminti, apibendrinti. Esu įsitikinusi, kad neužtenka Bulgarijoje tik savaitę paatostogauti – savo tektais kviečiu šią šalį prisijaukinti, patirti visomis jauslėmis.

– Kodėl šiuo metu studijuojate visai kitą profesiją?

– O kulinarija ir žurnalistika neskirta. Atvirščiai: čia sutinku žmonių ir patiriu dalykų, kurių šiaip jau vargiai galėčiau patirti. Vėliau didžiausias smagumas būna apie tai ką nors žaismingo parašyti „Tekstoranui“ – mano facebook'o puslapiui, kuriame aprašau savo nuotykius ir patirtį atliekant studijų praktiką restorane Nyderlanduose.

– Visgi kodėl pasirinkote būtent kulinariją ir kaip atsidūrėte Nyderlanduose? Papasakokite apie studijas ir nuotykius naujoje šalyje.

– Gaminti maistą man patiko visada, tačiau niekada iki šiol nebuvau to dariusi profesionaliai. Esu labai smalsi ir tikriausiai pakankamai drąsi, tad praėjusį pavasarį ryžausi šiam iššūkiui. Antrojo semestro praktiką akademijos studentai atlieka kurioje nors Europos šalyje. Aš pati Nyderlandų nesirinkau, būtent šį restoraną man parinko akademijos šefai. Nuotykių čia tikrai netrūksta, apie juos, vos turėdama laisvą minutę, stengiuosi parašyti „Tekstorane“ (www.facebook.com/tekstoranas). Kviečiu jį aplankyti!

– Ar turite savo „moto“, šūkį? Jei taip, koks jis ir ką jis jums reiškia?

– Viskas bus gerai, kol užteks jėgų tikėti, kad viskas gerai. Šitas sakinytis yra trumpučių haiku, kurį parašiau vienuoliktoje klasėje. Labai svarbu gyven-

ti santarvėje su pačiu saviimi, tikėti, kad viskas bus gerai, nepasiduoti iškilus sunkumams. Viskas gyvenime praeina, jei dabar labai sunku (arba gera), žinok, kad tai irgi praeis.

Tikėti, kad viskas gerai...

– Ar dar palaikote ryšius su Zarasais, galbūt čia grįžtate atostogauti?

– Pastarąjį kartą Lietuvoje buvau daugiau nei prieš metus. Nuo Zarasų esu ir nutolusi, ir nelabai – nors fiziškai čia nebūnu, socialiniuose tinkluose stebiu čia gyvenančius žmones, miesto aktualijas, kaip jis keičiasi, gražėja, kas apskritai vyksta. Didelė dalis mano tekstų herojų yra kilę būtent iš Zarasų. Šitame magiškame ežerų krašte užauga ir subręsta tikrai ypatingi žmonės! Visada įdomu tokius kalbinti.

– Ar dar domitės „Tu – ne vienas“ veikla, sekate naujienas, skaitote laikraščius? Ko palinkėtumėte organizacijai?

– Kurį laiką domėjimasis buvo visiškai nutrūkęs, dabar šį bei tą matau pradėjusi sekti jūsų puslapyje facebook'e. Sakau nuoširdžiai: negaliu patikėti, kad ateinančiais metais „Tu – ne vienas“ sukanka dvidešimt metų! Džiaugiuosi, kad keletą metų buvau viso to dalimi. Linkiu kantrybės ir neblėstančio kūrybingumo,

– Kokį patarimą galėtumėte duoti jaunimui? Kaip surasti save, savo kelią ir atsikleisti?

– Man atrodo, kad esame pernelyg „užsicklindę“ su tuo savo kelio ieškojimu, neva, reikia jį kuo greičiau rasti

ir tada jau varyti, kiek leidžia jėgos. Ne. Gyvenimas toks spalvotas ir įvairus, jame daugybė kelių, kodėl reikėtų apsiriboti tik vienu ir nematyti nieko daugiau? Aš pati daugybę metų mačiau save tik rašančia, o štai dabar dirbu virtuvėje. Ir kas galėjo pagalvoti, kad turiu ir tokių gebėjimų? Užvis smagiausia nustebinti pačiam save. O patarti norėčiau kuo daugiau skaityti gerų knygų. Tai ugdė kantrybę, lavina teksto suvokimo gebėjimus, vėliau lengviau pačiam rašyti. Biblioteka yra vienas geriausių visuomenės sukurtų dalykų, užsukite ten kuo dažniau!

– Kokie Jūsų tolimesni ateities planai?

– Iki vasario vidurio tęsis mano praktika Nyderlanduose, o po jos turėčiau grįžti į Bulgariją studijuoti toliau.

Dėkojame Virginijai už jos atvirumą, nuoširdumą ir geranoriškumą pasidalijant su mumis patirtimi ir patarimais! Linkime šiai jaunai moteriai didžiausios sėkmės, neišsenkančių jėgų ir visų užsibrėžtų tikslų pasiekimo!

Virginiją Pupeikytė-Dzhumerova galite rasti facebook'o puslapyje <https://www.facebook.com/virginija.pupeikyte>, o jos įrašus iš nuotykių Olandijoje – <https://www.facebook.com/tekstoranas/>.

Parengė Nikolė VAVINSKAITĖ
Nuotrauka iš Virginijos asmeninio albumo.

Komanda „Kiras“ tikisi palaikymo

Nuotraukoje – Zarasų rankinio komanda „Kiras“.

Vienybė – tai lyg draugas, su kuriuo būdamas jauti saugumą, palaikymą, užuojautą, kuris priverčia tave šypsotis ir kiekvieną dieną jaustis vis stipresniam. Žmogui visada reikia žmogaus. Visada gera turėti tą, iš kurio gali pasimokyti, visada gera žinoti, kad aplink tave yra gausus būrys tuo pačiu oru kvėpuojančių žmonių. Kartais mums nusvira rankos, nesiseka, bet šalia yra žmonės, kurie tiki ir stumia mus į priekį – tai ir yra vienybės esmė. Mes galime vieni kitiems įžeipti viltį, tikėjimą, pasitikėjimą, mes vieni kitus auginame. Kartais net nesuvokiame, kokie esame reikalingi vienas kitam, todėl nebijokime to pripažinti, juk visada smagu išgirsti gerą žodį, bet patikėkite – mokėti jį ištartį yra dar smagiau!

Mūsų palaikymas ir vienybė yra

galingiausias variklis, kurio ypač reikia Zarasų rankinio komandai „Kiras“. Tai perspektyvi komanda, kuriai netrūksta noro, užsispyrimo, kantrybės, todėl galime tik pasidžiaugti ir nepamiršti palaikyti, juk taip gera matyti pilną salę žmonių, kurie kažkuo tiki! Taigi ZRK „Kiras“ visus kviečia palaikyti jų komandą Zarasų žemės ūkio mokyklos sporto salėje 13 valandą vykiančiose varžybose šiomis dienomis:

2018-02-11 ZRK „Kiras“ – Palsvalio „Kurana“;

2018-03-04 ZRK „Kiras“ – Vilniaus „SM Taurus – VHC Smūgis“;

2018-03-18 ZRK „Kiras“ – Parnavėžio SG – KKSC „Grifas“;

2018-04-22 ZRK „Kiras“ – Kauno FRK „Atletas“.

Parengė Aistė ŠAKALYTĖ

JAUNIMO CENTRAS: buvo... nebėra... bus?..

Zarasuose gausu puikaus ir veiklaus jaunimo. To nereikia įrodinėti – viskas puikiai matyti vien iš mūsų laikraščio rubrikos „Taleskopas“...

Bet nevynikime į vatą – Zarasų jaunimas širdyje nešiojasi geroją dozę nuoskaudos ir jaučiasi rajono valdžios palaikomi neretai tik žodžiais. Visi puikiai prisimena dar neseniai veikusį Zarasų jaunimo centrą, įsikūrusį buvusių vaikų globos namų pastate. Čia jaunimas susibėgdavęs kas groti, kas kompiuteriais padirbėti, kas šokti breiką, o kas tiesiog taip susitikti, pabendrauti. Vykdamo čia ir robotikos mokymai, ir protmūšiai, ir daugybė kitų užsiėmimų bei renginių. Bet nutikę taip, kad šiame pastate Jaunimo centrui nebėliko vietos...

Ką apie tai galvoja mūsų jaunimas, geriausiai išsakė Zarasų jaunimo centre anksčiau dirbęs Tomas VAICEKAUSKAS. „Man, kaip vienam pirmųjų Zarasų jaunimo centro lankytojų bei dirbusiam jame daugiau nei ketverius metus, labai apmaudu dėl tokio rajono savivaldybės tarybos sprendimo. Jaunimo centras man suteikė daug progų ir galimybių pažinti savo gebėjimus ir išbandyti juos. Būtent veikla Jaunimo centre man leido suprasti save ir pasirinkti karjeros kelią. Ir manau, kad ne man vienam“, – sakė Tomas.

„Už tokį sprendimą rajono valdžiai ploju atsistojęs“, – ironiškai šypsojosi studentas LUKAS, sužinojęs apie uždaromą Zarasų jaunimo centrą. „Jaunimas, jaunimui, viską dėl jo darome ir darysime... Dažnai tai girdime, o štai kai kažkam prireikė daugiau „erdvės“, tai jaunimas tegu eina, kur nori. Jau-

nimo centro uždarymas tik dar kartą įrodo, kad Zarasams jaunimas nereikalingas, ir nereikia tuščiai įtikinėti, kad yra kitaip“, – karčiai kalbėjo gimnazijos absolventė JUSTINA, kurią su Zarasų jaunimo centru sieja patys gražiausi prisiminimai.

Bet yra manančių ir kitaip. Štai Zarasų rajono visuomeninių organizacijų sąjungos „Apskritas stalas“ prezidentė ir rajono tarybos narė Aurelija TRIMONYTĖ tikina, kad Jaunimo centras ir „nėra uždarytas“. „Savivaldybės tarybos sprendimu Jaunimo centras, Turizmo centras bei Verslo ir informacijos centras buvo sujungti į vieną įstaigą – Zarasų turizmo ir verslo informacijos centrą. Ši nauja „jungtinė“ įstaiga veikia Turizmo centro patalpose (savivaldybės pirmame aukšte)“, – aiškina A. Trimonytė.

Na, parepantuoti, pažaisti šaškėmis, išgerti arbatos ar tiesiog užsukti sušilti ir pasiplepėti čia jaunimėlis, žinoma, negalės, bet... Aurelija mano, kad „jaunimas visais laikais rasdavo kur susirinkti ir renkasi ten, kur gali būti savimi, kur nėra per daug primestų taisyklių“, tad siūlo vasarą rinktis... lauke, o žiemą, gir-di, visuomet priims Zarasų viešoji biblioteka. Štai ir Zarasų „Ažuolo“ gimnazijoje prie aktų salės esanti labai jauki neformali erdvė... Būtų šaunu jei kiekviena mokykla turėtų panašią erdvę...

Taigi – vasarą lauke (gal paežerėje?), kur niekas „nepriims taisyklių“, žiemą – bibliotekoje arba mokyklose, kurios ir taip mokiniams įkyri...

Išsamiai į šį klausimą jaunimo laikraščiui „Tu – ne vienas“ atsakė Zarasų rajono savivaldybės meras

Nikolajus GUSEVAS: „Poreikį atidaryti naują jaunimui skirtą erdvę pastebėjome ir mes, Zarasų rajono savivaldybės vadovai, todėl kartu su Zarasų rajono Jaunimo reikalų taryba šį klausimą pradėjome spręsti nuo 2017 metų vasaros. Norėčiau kartu su jumis pasidžiaugti, jog 2017 m. gruodžio 22 d. rajono savivaldybės tarybos nariai pritarė sprendimo projektui, kuriame numatyta, jog Zarasuose, kaip Zarasų kultūros centro padalinys, bus įkurtas Atviras jaunimo centras. Taigi dabar yra žengiami į kitą jaunimo centro įkūrimo etapą, kuriame laukia tiek jaunimo darbuotojų paieškos, tiek ir patalpų įrengimas. Tikiuosi, kad jau šią vasarą bus galima pakviesti Zarasų miesto ir rajono jaunimą į centro atidarymą.“

Taip jau pas mus būna: sugriauti, paskui kurti iš naujo...

Beje, „Apskritas stalas“ prezidentė Aurelija Trimonytė pabrėžė, kad Zarasuose ganėtinai platus užklausinės veiklos pasirinkimas: eikite, būkite... Sutinkame, tačiau vargu, ar susidomėjimas šia veikla labai didelis. Turime skatinti ir ugdyti vieni kitus, suprasti, kad tik išbandydamas save įvairiose srityse atrasime savo gabumus ir stipriausią sritį. Tikimės, kad galbūt nauja jaunimo erdvė, kurią, kaip žadama, planuojama atidaryti jau šią vasarą, bus puikus paskatinimas veikti, generuoti idėjas, prasmingai ir saugiai leisti laiką, skatinti užimtumą.

Ir dar... Aurelija mano, kad pats svarbiausias dalykas yra ne gauti, o duoti. Jaunimas, kuris tik sėdės ir lauks, kol kažkas jam kažką pasiūlys, pakvies, duos, taip gali ir likti laukiančiu. Tuo tarpu jauni žmonės, kurie nelaukia, o patys ieško, organizuoja, jau dabar kuria ir ateityje kurs Zarasus bei mūsų visų ateitį. Ji linki būti ne laukiančiu, o ieškančiu ir kuriančiu jaunimu. Taip, sutinkame, tačiau norime pridurti: gera ieškoti ir kurti ten, kur visada geranoriškai ir nepasididžiuojant išklausomi pasiūlymai, kur patariama, padedama. Ir labai sunku bei nemiela griebtis iniciatyvų, kai net tie, kuriems derėtų, nesugeba bent parodyti susidomėjimo...

Todėl aukime kartu ir stenkimės visada būti žmonėmis ir kurie turi ką duoti, ir kurie nori bei moka priimti...

Pašnekovus kalbino
Eimantas RAŠTUTIS,
Rugilė ŠEDUIKYTĖ
ir **Aistė ŠAKALYTĖ,**
parengė **AISTĖ.**

Aš manau

Žmonės... Mes visada akcentuojame savo skirtumus, manome, kad esame priskirti savo tautai, šaliai, miestui, namui. Kiekvienas iš mūsų yra iš dalies „nacionalistas“, nes visada mintyse labiausiai gerbia ir aukština savo rasę, šalį, tautą. Viskas, kas yra sava, – geriausia. Kiekvienos šalies himne apdainuojama, koks šis gabalėlis žemės nuostabus ir kokie geri žmonės ten gyvena...

Man tai atrodo keista. Koks skirtumas, kurioje vietoje baigėsi tavo šalies teritorija? Juk už tos ribos tęsiasi ta pati žemė ir gyvena tokie pat žmonės – iš mėsos ir kaulų. Visus mus jungia viena planeta. Gyvename tame pačiame Žemės rutulyje, bet naikiname ar niekiname

me vieni kitus. Manau, kaip tik mūsų „atsiskyrimai“ vieniems nuo kitų veda prie karų ir žudynių. Tarp mūsų turi būti nubrauktos visos ribos ir skirstymai. Nesvarbu, kokia kalba kalbame ar kokios spalvos yra mūsų oda – visi mes esame žmonės ir visi turime bendrų norų (tokių, kaip gyventi laisvėje, būti neišnaudojamiems kitų, turėti svarbiausius

Kosmopolitizmas: kol kas tik utopija

gyvybei palaikyti faktorius). Norime gyventi taikoje, o ji gali būti tik tada, kai suvoksime, kad mums nėra dėl ko kariauti ir dėl ko konfliktuoti. Pasaulis yra visų ir gamtos suteikiamos galimybių bei gaunama nauda iš tikrųjų priklauso visiems. Deja, kaip matome, dalytis ne kiekvienas nori...

Kosmopolitistinis žvilgsnis į pasaulį padeda suprasti, kad esame vieningi, todėl privalome būti vieningi.

Paula DŽACHIJA

Tęsiame diskusiją

Šiuolaikinis žmogus – senovinė literatūra?

Praėjusiame „Tu – ne vienas“ numeryje buvo išspausdinta kelių gimnazistų nuomonė, kad reikėtų pakoreguoti privalomas literatūros sąrašą įtraukiant į jį daugiau šiuolaikinių rašytojų kūrinių, o ne skirian tiek daug dėmesio „senovinei“ literatūrai.

Paprašyta į diskusiją įsitraukė ir Zarasų Pauliaus Širvio progimnazijos mokytoja Andželika VITKŪNIENĖ. Štai jos nuomonė:

„Naujų literatūros programą rengė profesionalių ekspertų grupė. Todėl abejoti programinių knygų ar tekstų menine verte nereikia ir net nekompetentinga. Naujojoje programoje daug dėmesio skiriama laiko patikrintiems, meniškai paveiktiems, asmenybe formuojantiems, kūrybiškumą ir patriotiškumą ugdatiems kūriniams. Kas drįstų prieštarauti tokiems kilniems tikslams? Be to, mokytojai, atsakingam už savo ugdytinių literatūrinius potyrius, sudarytos puikios sąlygos parinkti rekomenduojamus kūrinius pagal savo mokinių poreikius. O jeigu yra noras skaityti kitus kūrinius, tam yra skiriamos laisvalaikio skaitymo minutės, valandos, dienos... Kiekvienas gali tapti savo skaitymo programos sudarytoju!

Skaitykite ne tik „madingas“, viešojoje erdvėje reklamuojamas knygas. Skaitykite tėvų, senelių skaitytas, mokytojų rekomenduojamas, draugų reklamuojamas, ir „popierines“, ir elektronines knygas. Skaitymas yra nuolatinis iššokimas, vis atrandant save ir pasaulį. Ir visai nesvarbu, ką skaitote. Daug svarbiau, kiek ir kaip skaitote! Taigi – skaitykite!“

Parengė **Eimantas RAŠTUTIS**

! Kviečiame diskusijoje dalyvauti ir kitus mokytojus bei mokinius.

Kviečia „Čiūta“ ir „mačiūta“

Zarasuose yra tikrai nemažai įvairių būrelių, susijusių su muzika. Vienas iš jų – Zarasų kultūros centro vaikų ir jaunimo folkloro ansamblis „Čiūta“. Norėjosi sužinoti apie jį daugiau, todėl ir pakalbinau šio kolektyvo vadovę Dianą SKVARČINSKAITĖ.

– Ką įdomaus veikia ansamblio „Čiūta“ nariai savo užsiėmimuose?

– Ką įdomaus?.. Vieniems tai, ką mes veikiame, gali visai nepatikti, o kiti tuo tiesiog gyvena. Taigi mes dainuojame daug liaudies dainų, giedame sutartines, kankliuojame penkiastygėmis ir devyniastygėmis kanklėmis, mokomės kalbėti tarmiškai, šokame, daug žaidžiame lietuvių liaudies žaidimų, gilinamės į papročius, prieš Velykas marginame kiaušinius vašku, prieš Kalėdas liejame žvakes, mokomės susitvarkyti savo tautinį kostiumą. Dar norime išmokyti liaudiškai susipinti kasas, nes folkloro ansamblyje lanko daug mergaičių ilgiais plaukais. Taip pat koncertuojame, keliaujame, švenčiame kalendorines šventes, drauguojame ir t.t.

– Kokio amžiaus mokiniai lanko šį kolektyvą?

– Šiuo metu vaikų ir jaunimo folkloro ansamblyje „Čiūta“ lanko 6–16 metų nariai, visi labai smalsūs ir gabūs. Kadangi ansamblio pavadinimas „Čiūta“, tai mane jie pavadino ir vadina „mačiūta“. Ir visada po pasirodymų sušunkame: „Su jumis buvo „Čiūta“ ir „mačiūta“ ☺.

– Ar dažnai ir kiek laiko vyksta „Čiūtos“ užsiėmimai?

– Mūsų darbas neretai vyksta ir individualiai (su vienu ar dviem trimis ansamblio nariais), ir grupė-

lėmis (5–8 žmonės). Individualiai laiko limito nėra – kiek reikia laiko, tiek ir dirbame. O visas ansamblis kartu susitinka ir repetuoja pagal amžiaus grupes: 6–9 metų vaikai ir 10–16 metų jaunimėlis – po vieną valandą per savaitę. Nors dažnai būna taip, kad abi amžiaus grupės susitinka ir dirba kartu.

– Visgi kodėl būtent folkloras?

– Nes folkloras, kaip reiškinys, yra neišsemiamas – niekada neišdainuosiu visų dainų (juo labiau, kad vienos dainos variantų būna ne vienas ir ne du), neišgiedosiu visų sutartinių, nesužinosiu visų papročių – vis sužinau kažką naujo. Tai tarsi užburta šulinys – kuo daugiau semi, tuo daugiau kiekviena sykį vis kažko ištrauki. Kuo daugiau domiesi, tuo labiau suvoki, kad dar daug ko nežinai. Smalsiems čia vis yra ką veikti.

– Dėkoju už pokalbį. O Zarasų vaikams ir jaunimui telieka priminti – jai ir jūs norite išmokyti lietuvių liaudies dainų, sutartinių, žaidimų, dalyvauti smagioje vaikų folkloro ansamblio „Čiūta“ veikloje, kreipkitės į ansamblio vadovę Dianą Skvarčinskaitę.

Vadovę kalbino ir medžiagą parengė **Diana BORIAK**

Vaikų folkloro ansamblis „Čiūta“ su „mačiūta“ D. Skvarčinskaitė.